

Arrest

nr. 219 221 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 25 november 2015 België is binnengekomen, diende op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 6 augustus en 11 september 2015 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 23 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/12/2015

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er 15 januari van 09.05 uur tot 13.07 uur met u een persoonlijk onderhoud gehouden op de zetel van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou en Dari machtig is. Uw advocate, meester Martine Gatunange, loco meester Christophe Desenfans, was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Dara, subdorp van Sorkh ab, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. Uw echtgenote en kinderen verblijven nog in Afghanistan.

Op het eind van het jaar 1391 Afghaanse kalender (begin 2013 Gregoriaanse kalender) startte u uw opleiding in het Afghaanse nationale leger. Na uw opleiding werd u gestationeerd als staff sergeant in een checkpoint in Jalrez, provincie Maidan Wardak. Uw vader kreeg bij u thuis in Mohammad Agha echter bedreigingen van de taliban gericht aan uw persoon. Uw vader stuurde u op umrah (kleine bedevaart) naar Saoedi-Arabië, in de zomer van 2014, om aan te tonen dat u een goede moslim was. Bij terugkeer kon u dan zeggen dat u niet meer in het leger zat.

De dag na uw terugkeer uit Saoedi-Arabië hoorde u echter tal van gewerschoten rondom uw huis. U trok opnieuw naar het leger maar na een week kreeg u al het bericht dat uw vader ontvoerd was door de taliban. U ging huiswaarts en met behulp van de dorpsoudsten kon u uw vader vrij krijgen. Voor uw veiligheid drongen uw ouders erop aan dat u het land definitief diende te verlaten.

U verliet Afghanistan na het offerfeest. Toen u vier tot vijf maand in Iran had verbleven werd u door de Iraanse autoriteiten terug gestuurd naar de grens met Afghanistan. Zeven tot acht maand later kwam u aan in België, waar u op 25 januari 2015 internationale bescherming aanvraag.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

In het kader van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer, een legerbadge, een bankkaart, een brief van de taliban en een brief van uw vader gericht aan het districtshuis samen met de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS d.d. 15/01/2018, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst werd er vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde activiteiten voor het Afghaanse leger en aan uw recente verblijf in Sorkhab, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Dit laatste is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Zo geeft u aan er heel uw leven in uw dorp gewoond te hebben tot uw vertrek, met uitzondering van het jaar dat u in het leger actief was. U studeerde aan het lycee van uw dorp af aan de twaalfde graad en na uw afstuderen schreef u zich in 1391 (2013) in aan het Afghaanse leger om in Kabul opgeleid te worden tot staff sergeant (CGVS, p. 3, 5 & 7). Na de vier maand opleiding zou u ongeveer een jaar gestationeerd zijn geweest in Jalrez, provincie Maidan Wardak. U kwam echter een drietal keer terug huiswaarts op bezoek (CGVS, p. 9 & 11). Hoewel u een gedegen geografische kennis heeft en tevens ook onder meer weet dat de vroegere bekende commandant genaamd Kaka gedood werd (in 2011) mag van een perfect opgeleide jongeman die interesse heeft in het Afghaanse leger en dus in de ontwikkeling van zijn land worden verwacht dat hij kennis heeft van de recente gebeurtenissen in zijn regio en een kennis heeft van de hoogwaardigheidsbekleders die de laatste jaren voor zijn vertrek zijn provincie kleur hebben gegeven. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS dient echter te worden vastgesteld dat u hier ruimschoots te kort in schiet. Dat u zogezegd als soldaat diende in een ander provincie kan geen verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis, gezien het slechts iets meer dan een jaar betreft en u ook nog huiswaarts keerde.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn vertrek uit zijn thuisland, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zoals aangehaald dienen er vooreerst vragen worden gesteld bij het door u aangemeten profiel van staff sergeant in het Afghaanse nationale leger. Zo is frappant dat u uw eigen insignes die op uw eigen uniform uw graad aangaven zo verkeerd weergeeft. U verklaart dat u als staff sergeant gekenmerkt werd met twee v's met een streep onder (CGVS, p. 9), terwijl objectieve informatie aantoonde dat u vier v's op uw uniform gespeld moest hebben. Ook gevraagd naar de insigne van uw kapitein bent u foutief, gezien u aanhaalt dat deze twee sterren, de Afghaanse vlag en een streep als insigne had, terwijl een kapitein gekenmerkt wordt door twee sterren en twee strepen, zonder vlag. Geconfronteerd met uw foutief antwoord inzake uw eigen insigne zegt u dat het reeds vijf jaar geleden is en u wat geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 10). Doordat u nalaat uw geheugenproblemen met een medisch attest te staven, kan dan ook geen rekening worden gehouden met uw blote bewering. Het betreft hier ook uw eigen insigne, dat u een jaar lang op uw eigen uniform droeg. Verwacht mag worden dat deze toch wel in uw geheugen gegrift zou staan. Ook slaagt u er niet in uw dienstjaar te staven met een valabel document. Er kunnen namelijk heel wat vragen worden gesteld bij het document dat u hiervoor neerlegt, met name uw legerbadge. Zo valt op dat er heel wat gegevens op deze badge gewoonweg verwijderd werden, zoals onder meer de foto, toch een belangrijk gegeven om te controleren of deze badge van u is. Uw verklaring hiervoor is bovendien niet geloofwaardig. U beweert dat u deze zelf wegkrabde toen u geconfronteerd werd met een wegcontrole van de taliban. Daarna zou u de badge in het sigarettenbakje gedropt hebben en tegen de taliban een andere naam gezegd hebben, een die u zich, vreemd genoeg, niet meer kan herinneren (CGVS, p. 6). Dat u toch het risico nam de kaart te bewaren in de wagen, wetende dat de kans erin bestond dat de taliban, ook al konden ze u misschien niet herkennen, u toch zouden linken aan deze kaart met alle gevolgen van dien, is niet plausibel. Uw redenering wordt daarenboven volledig teniet gedaan doordat u frappant genoeg heeft nagelaten de tweede identificatiefoto op de achterkant van uw badge weg te krabben. Ook al is deze foto veel kleiner dan degene die is verwijderd en bent u er veel minder goed op herkenbaar, toch is het niet geloofwaardig dat u er gewoonweg niet aan gedacht had, deze foto ook te verwijderen, zoals u zelf beweert (CGVS, p. 8). Iedereen geconfronteerd met de situatie waarin u verkeerde zou namelijk gewoon de badge snel buiten hebben gegooid, door het autoraam. Dat u bepaalde zaken over de structuur van het ANA wel correct kunt weergeven, kan bovenstaande vaststellingen niet goed maken, gezien deze betrekking hebben om u persoonlijk en het bovendien niet onmogelijk is dat u bepaalde zaken heeft ingestudeerd.

Ook ter ondersteuning van uw identiteit legt u geen afdoende bewijzen neer. Uw taskara betreft namelijk slechts een kopie van een kopie (CGVS, p. 6). Vanzelfsprekend zijn hierdoor bepaalde identiteitsgegevens niet of amper leesbaar. Waarom uw vader niet de originele kopie van uw taskara kon opsturen mag een raadsel heten, gezien hij u wel uw originele bankkaart, originele legerkaart, originele brief van de taliban en originele brief van uw vader gericht aan het districtshuis kon opsturen. Hierdoor lijkt het alsof u ook betreffende uw taskara bepaalde identiteitsgegevens wenst achter te houden voor de Belgische asielinstantie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Ook deze informatie toont aan dat er weinig waarde kan worden gehecht aan uw legerbadge, taskara maar ook aan de andere door u neergelegde documenten, zoals uw bankkaart.

Naast de vragen betreffende de geloofwaardigheid van uw profiel en identiteit dient ook vastgesteld te worden dat u bepaalde informatie over uw eigen district ontbreekt waarvan toch mag worden verwacht dat een jongeman die heel zijn leven, met uitzondering van het jaar dat hij in dienst zou zijn geweest, er gewoond heeft en er tot de twaalfde graad school heeft gelopen deze zou weten (CGVS, p. 4).

Wat bijvoorbeeld frappant is, is dat u als opgeleide staff sergeant uit Logar niet eens weet dat de taliban in Zarghon Shar, een dorp door u nochtans gekend en volgens de kaart niet zo heel ver gelegen van Sorkh ab, een hele grote basis hadden van waaruit ze terroristische activiteiten planden. Ook de plaatselijke inwoners van Zarghon Shar gingen jarenlang gebukt onder de druk van de talibs waardoor tientallen families elders hun toevlucht zochten de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Dat u als participerende inwoner van een nabijgelegen dorp, gezien uw scholingsgraad en keuze voor het leger, nooit gehoord zou hebben van die basis van de taliban in Zarghon Shar, is zeer merkwaardig en ondermijnt uw bewering steeds in uw dorp te hebben verbleven met uitzondering van één jaar. U beweert zelf dat de taliban geen basis hebben (CGVS, p. 22). Ook vreemd is dat u niet op de hoogte bent van de dood van ontmiñners in Logar (CGVS, p. 21), dit terwijl uzelf net ook zo vaak een beroep deed op ontmiñners tijdens uw dienst voor het leger. Dat het u niet ter ore zou zijn gekomen dat er in uw eigen district vlak voor uw vertrek acht ontmiñners zouden zijn doodgeschoten is vreemd.

Vervolgens schaadt uw gebrek aan kennis over de bekende mensen in Mohammad Agha het geloof in uw herkomst uit deze regio. Sayed Nazim Azemi, uw districtschef eind 2014, zegt u bijvoorbeeld helemaal niets (CGVS, p. 17). Ook Abdul Wakil Haqyar zegt u helemaal niets, terwijl deze persoon in 2014 de positie van politiechef van Mohammad Agha bekleedde (CGVS, p. 18). Over Nasir Ahmad Durrani, de minister van landbouw en ontwikkeling die afkomstig is uit het door u gekende en nabijgelegen Puli Kandahari, zegt u enkel dat u zijn naam hoorde, zonder meer. U kent hem niet en slaagt er dan ook niet in meer informatie over hem te geven (CGVS, p. 18). De naam van Mohammad Masoom Stanikzai linkt u dan weer aan die van burgemeester van Mohammad Agha (CGVS, p. 18), terwijl deze bekende uit uw district, die al enkele aanslagen op zijn leven overleefde, verbonden is aan het Afghaanse kabinet. Dat u deze twee laatste persoonlijkheden uit Mohammad Agha die het tot minister van Afghanistan hebben geschopt, totaal niet kent, is uiterst frappant. Saifullah Mujahid ziet u dan weer als de districtschef of politiechef, terwijl deze persoon gedurende vijf jaar de burgemeester van Mohammad Agha was voor hij in 2014 bij een aanval op zijn huis om het leven werd gebracht. Ook vreemd is dat u aangeeft Haji Haffar te herkennen op een aan u getoonde foto, terwijl u de voormalige districtchef Abdul Hameed Hamid en voormalig gouverneur Atiqullah Ludin er niet op herkent. Tot slot is het merkwaardig dat u te kennen geeft dat u de naam van Sabz Ali niet kent (CGVS, p. 18). Nochtans werd deze voormalige provinciecommandant van de ALP eind 2014 vermoord samen met zeven andere soldaten door zijn eigen neef, die een zelfmoordaanslag pleegde in het provinciaal politiebureau. Sabz Ali was zeven jaar lang de algemene commandant voor de lokale politie in uw provincie. Dat u nog nooit van deze persoon zou hebben gehoord, is hoogst merkwaardig als opgeleide burger van Logar die een jaar lang actief zou zijn geweest als staff sergeant in de overheid.

Tot slot is het gewoonweg niet geloofwaardig dat u niet kunt zeggen waar u zich bevond bij de presidentsverkiezingen van 2014, waarvan de eerste ronde plaatsvond in april (CGVS, p. 20). U vertrok nochtans pas na het offerfeest, wat in 2014 plaatsvond op 29 juli, zegt u zelf (CGVS, p. 13). U twijfelt echter of u op de dienst was in Maidan Wardak of zich gewoon thuis bevond in Logar, wat vreemd is, gezien toch mag worden verwacht dat de soldaten van het ANA tijdens de verkiezingsdag zich in hoogste staat van concentratie zou hebben bevonden en bepaalde extra bevelen zouden hebben meegekregen van hun overste. Dat u echter niet weet waar u zich toen bevond, doet enerzijds opnieuw vragen doet rijzen of u daadwerkelijk actief was in het leger en anderzijds vragen doet rijzen bij uw verblijf in Mohammad Agha.

Gevraagd waar de mensen heen konden gaan om te stemmen, haalt u vervolgens aan dat niemand stemde uit angst. De stembureau waren om die reden niet open (CGVS, p. 22). Zo werden er wel dozen naar de kliniek en de school van Pacha Qalaw gebracht zegt u, maar zonder brieven in, omdat men angst had dat er iets zou gebeuren (CGVS, p. 22). Op de vraag waar het dichtstbijzijnde stembureau zich bevond dat wel open was, antwoordt u ontwijkend maar wel veelzeggend dat de mensen gewaarschuwd waren en niemand durfde stemmen (CGVS, p. 22). Nochtans toont objectieve informatie aan dat er in de moskee van uw eigenste dorp Dara gestemd kon worden en ook effectief gestemd werd. Het is werkelijk frappant dat u daarvan niet op de hoogte bent, en daarbovenop zelfs beweert dat de mensen in uw regio niet konden gaan stemmen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha, Logar.

Deze vaststelling wordt nog verstrekt doordat een blik op uw Facebook duidelijk aantoonde dat u banden heeft met mensen die afkomstig zijn uit de stad Kabul en er ook gevestigd zijn. Wanneer op enkele ervan wordt ingezoomd blijkt zelfs dat deze personen niet verbonden zijn aan het leger en u hen dus niet via deze weg zou kunnen kennen. Nochtans beweert u zelf dat u niemand kent in Kabul (CGVS, p. 23). U verwijst enkel naar uw dorpeling H.H. die in Kabul op een ministerie werkt maar waar u verder geen informatie over kunt geven (CGVS, p. 17 & 23). De vaststelling dat u geen duidelijk zicht wenst te geven op uw daadwerkelijke netwerk in Kabul, ondermijnt vanzelfsprekend uw algemene geloofwaardigheid inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Bovendien blijkt ook aan de hand van de briefomslag dat uw vader u uw documenten vanuit Kabul heeft opgestuurd (CGVS, p. 6).

Ook dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Zo haalt u aan dat u na het offerfeest, wat in 2014 plaatsvond op 29 juli, bent vertrokken (CGVS, p. 13). Net ervoor had u een kleine bedevaartstocht in Saoedi-Arabië ondernomen, in 2014 (CGVS, p. 13). U kwam aan in België op 25 januari 2015 (verklaring DVZ, d.d. 28/01/2016, vraag 37). Op basis van die verklaringen bent u dus maximum zes maand onderweg geweest tussen Mohammad Agha en België. Vreemd is dan ook dat u aangeeft dat u na uw vertrek uit Afghanistan vier tot vijf maand in Iran heeft verbleven om er te werken, er door de politie te zijn gearresteerd en naar de grens met Afghanistan te zijn teruggestuurd, waarna u nog eens zeven tot acht maand onderweg was naar België (CGVS, p. 13). Volgens die verklaringen zou u dus elf tot dertien maand onderweg moeten zijn geweest, waardoor u dus op basis van uw aankomst in België eind 2013 of begin 2014 uit Afghanistan moet zijn vertrokken. Vanzelfsprekend brengt deze anomalie een nieuwe smet op uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt de jaren voor uw vertrek naar België afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw verblijfplaatsen en uw werkzaamheden voor het Afghaanse leger, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mohammad Agha heeft verbleven en dat u een jaar lang in het leger heeft gezeten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan (CGVS, p. 15-17). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar

een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul stad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul stad vestigt.

Zoals reeds hierboven aangetoond beschikt u over tal van kennissen en vrienden in de stad Kabul, waardoor mag worden geconcludeerd dat u er over een netwerk beschikt. Hieruit kan zelfs worden afgeleid dat u, gezien uw ongeloofwaardig verblijf in Mohammad Agha de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, zelf ook in Kabul woonachtig was. Daarnaast spreekt u beide landstalen (CGVS, p. 5) en bent u minstens tot de twaalfde graad naar school geweest. U beschikt dan ook over tal van vaardigheden die u op weg moeten kunnen helpen een duurzaam bestaan uit te bouwen in de hoofdstad. Tot slot beschikt u ook over de financiële middelen om u in Kabul te vestigen. U haalt zelf aan geen financiële problemen te hebben gehad in Afghanistan (CGVS, p. 15). Dat u over voldoende middelen beschikt, blijkt ook uit uw bedevaart naar Saoedi-Arabië. Zo heeft u net voor uw vlucht naar België, die 5.000 dollar kostte, 1.300 dollar betaald om een kleine bedevaart te doen in Mekka, net voor uw vertrek naar Europa. Gevraagd hoe uw familie op een jaar tijd zoveel geld bijeen kreeg, zegt u dat jullie landbouwgronden hebben die gewassen leveren, maar ook over een woud beschikken van waaruit om de drie jaar bomen worden verkocht aan 500.000 Afghani (ongeveer 6.600 dollar), en waar ook bomen instaan die bessen en andere oogsten leveren om verkocht te worden (CGVS, p. 15-16). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul stad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat men wel in Kabul kan wonen, maar dat als iemand eens op de lijst van de taliban staat, die persoon nergens veilig is (CGVS, p. 23).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul stad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Over de andere door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken, dient opgemerkt te worden dat deze geen aanwijzingen bevatten over uw recent verblijf in Mohammad Agha. De verklaring van uw vader aan het districtshuis werd bovendien duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde brief van de taliban bijzonder relatief. Tekenend voor de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven is bovendien dat u de brief van de taliban waarin u bedreigd zou zijn en die dus de aanleiding gaf voor uw vlucht uit uw thuisland nog nooit heeft gelezen (CGVS, p. 16), hoewel u zelf geschoold bent. Het is frappant dat u zo weinig interesse toont in uw eigen vervolgingsproblemen. Uw verklaring dat u er niet zoveel aandacht aan heeft gegeven en u deze niet zo belangrijk vond omdat dergelijke problemen daar schering en inslag zijn, versterkt nog maar eens uw desinteresse. Het betreft hier namelijk de enige brief die u zou hebben ontvangen van de taliban. Verwacht mag worden dat u deze dan ook zeer aandachtig zou lezen zodoende de dreiging en de eventuele oplossingen te kunnen inschatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");"

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban omdat hij bedreigingen heeft gekregen omwille van zijn werk als soldaat bij het Afghaanse leger. Verzoeker heeft aldus een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat hij afkomstig is uit de provincie Logar en dat uit objectieve bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie er erg slecht is. Hij citeert uit het EASO-rapport waarop de bestreden beslissing steunt (Landeninformatie, stuk 15, nr. 21) en haalt incidenten aan die beschreven worden in artikelen van pajhwok.com. Verzoeker betoogt dat de onveiligheid in de provincie Logar niet in vraag wordt gesteld of tegengesproken in de bestreden beslissing en meent dat gezien de huidige context zijn verklaringen niet enkel coherent zijn, maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst verder naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, waaruit blijkt dat mensen die geacht worden de overheid te steunen geviseerd worden. De taliban hebben in hun mededeling van april 2015 aangekondigd dat zij hun offensief gingen richten op overheidsdiensten en de internationale gemeenschap en degenen die hier steun aan verlenen (verzoekschrift, stuk 17). Verzoeker voert verder aan dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker meent dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en vraagt om desgevallend het "voordeel van de twijfel" toe te passen. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden geviseerd. Hij benadrukt dat onvoldoende rekening werd gehouden met al zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie. Hij verwijst tevens naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst andermaal op het gewapende conflict dat heerst in zijn regio van herkomst en de vervolging van leden van de politie en personen die de overheid steunen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).

Verzoeker stelt dat de grieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij licht hierbij toe als volgt:

“De Commissaris generaal beweert dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen zou afgelegd hebben, aangaande zijn profiel als soldaat van her Afghaans leger (ANA), en over zijn herkomst uit Logar. Verzoeker meent dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij zich licht vergist wat de exacte insigne van zijn rang (verzoeker zei twee "v", terwijl het volgens de CGVS vier "v" zijn) en die van zijn kapitein betreft (verzoeker zei twee sterren, de vlag, en een streep, terwijl het volgens de CGVS twee sterren en twee strepen zijn). Verzoeker bevestigt dat hij deze insignes erg lang geleden gestudeerd heeft (5 jaar geleden) tijdens een opleiding van 3 maanden voordat hij naar de front gestuurd werd. Hij droeg er ook niet zijn uniform met alle insignes erop, sinds hij in eerste lijn diende. Verzoeker heeft bovendien de tekens op zijn uniform beschreven (grote en kleine strepen, kleur...), voor en na zijn opleiding, zowel als de exacte plaats waar ze op de uniform zitten (CGVS p10-11):

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10-11]

Het blijkt dus dat de CGVS in zijn beslissing geen aandacht geeft aan de vele juiste antwoorden van verzoeker op het thema teken en insigne op uniform, maar zich alleen op de 2 kleine vergissingen die verzoeker gedaan heeft concentreert.

Daarna verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij zijn dienst bij het ANA niet valabel staven kan, omdat hij op zijn leger badge (neergelegd) zijn foto weg gekrabbd heeft. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen volgens de welk hij die foto snel wegkrabben moest wegens een controle van de taliban onderweg, en dat hij geen tijd had om de foto op de rug zijde van de badge ook weg te krabben. Hij heeft de badge laten vallen in de auto en de taliban hebben het niet gezien.

De CGVS steunt zich op deze twee argumenten om te menen dat het dienst van verzoeker bij het ANA niet geloofwaardig is. Echter, heeft verzoeker enorm veel details gegeven over zijn dienst (zijn aanverwing, zijn activiteiten, de structuur van het leger... (CGVS p7,9). Bij voorbeeld, en zoals de beslissing herkent, heeft verzoeker veel details gegeven over het leger (CGVS p12):

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12]

Hij heeft ook vele details gegeven over, bij voorbeeld, zijn opleiding bij het leger (precieze locatie van inschrijving dienst, de exact bedrag van hun salaris aan het begin en aan het einde van zijn opleiding, de namen van zijn Turkse leerkrachten... CGVS p5) en over zijn ploeg bij de checkpoint waar hij gestationeerd was (met hoeveel ze waren, hij heeft nabije checkpoints genoemd die aangevallen werden... CGVS p11)?

Vervolgens verwijt hem de CGVS dat hij een kopie van zijn taskara neerlegt en niet de origineel. Verzoeker bevestigt dat zijn vader, hoewel hij hem die originele van de andere documenten die hij neergelegd heeft stuurde, niet de originele van zijn taskara sturen kon omdat die bij het legger ligt. Hij onderlijnt dat hij door de andere documenten al zo veel mogelijk in de omstandigheden zijn identiteit staft.

Verder ment de CGVS dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker uit de Logar provincie komt, omdat hij aan bepaalde vragen niet antwoorden kan. We onderlijnen al dat verzoeker extreem vele details gegeven over en op over ten minste 75% van de vragen van de PO betreffend zijn regio antwoorden kon. Hij kon bij voorbeeld alle dorpen noemen op de weg naar Puli Kandahari en Kopak (CGVS p3), hij weet wat de verschillende dorpen bekend zijn voor (Zarghun Shar voor de druiven bv) (CGVS p4), hij kon op alle vragen betreffend de geografie rondt zijn dorp antwoorden (hij kent de wegen, de richtingen, de rivieren... (CGVS p3-4). Hij heeft ook verschillende belangrijke infrastructuur gebouwen gelokaliseerd en genoemd (een dam, elektriciteit molen... (CGVS p 21)).

De CGVS verwijt hem in dit verband dat hij niet weet dat de taliban een basis hebben in Zarghon Shar, en dat hij niet weet dat ontmijners in zijn provincie gedood zijn voor zijn vertrek. Verzoeker bevestigt dat hij niet van deze basis gehoord heeft, en verklaart dat er overall in zijn district taliban zijn. Hij werkte ook niet in de nabijheid van zijn dorp en was dus niet op de hoogte van de gedode ontmijners.

Trouwens wordt verzoeker ook verweten dat hij verschillende persoonlijkheden, onder andere, bekende politiker, van zijn provincie of district niet kent. Verzoeker legt uit dat hij niet erg geïnteresseerd was in de politiek, en hoewel hij sommige kende hij zich niet precies herinnerde welke functies ze bekleden.

Bovendien verwijt hem de CGVS dat hij niet zeker is van waar hij zich bevond tijdens de verkiezingen van 2014, dus 4 jaar geleden. Verzoeker bevestigt dat hij zich niet herinnert. Hij bekrachtigt ook dat mensen niet stemmen gingen in zijn dorp, omdat de gevaar te groot was om door de taliban gestraft te worden. Hij heeft tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat ze de vingers knippen van mensen die stemmen.

Verder ment de CGVS dat omdat verzoeker contacten heeft op facebook die zich in Kabul bevinden, hij er een netwerk heeft. Hij verklaart dat hij die mensen alleen als contact heeft, en ze niet persoonlijk kent. Zoals vele anderen mensen, kent hij niet elke persoon die hij als contact op facebook heeft. Hij bekrachtigt dat hij alleen een vriend in Kabul heeft, dewelke ook vroeger in het legger was.

Ten slot, verwijt hem de CGVS dat hij niet meer zeker is van de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker bekrachtigt dat hij het niet meer weet, en legt uit dat hij zich niet eens aan de datum van zijn gehoor bij de CGVS herinnert.

We onderlijnen dat verzoeker absoluut consistent en gedetailleerd geweest is doorheen zijn verklaringen, zowel betreffend zijn profiel van soldaat, zijn opleiding, als over zijn herkomst uit Logar. De CGVS herkent zelfs dat verzoeker "gedegen geografische kennis" en de structuur van het ANA heeft (p2). We betreuren dat de CGVS blijkbaar meer rekening gehouden heeft met de weinige vragen over zijn profiel zoals over zijn regio die hij niet antwoorden kon, als op alle details die hij gegeven heeft.

Ten gevolge ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de vervolgingen van de taliban niet draagkrachtig zijn en verworpen moeten worden.

Verzoeker ment dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd moeten worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wenst verzoeker aan te tonen dat er voor burgers in Kabul wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat en er geen sprake is van een intern vestigingsalternatief. Uit objectieve bronnen blijkt immers dat het aantal burgerslachtoffers van aanslagen sinds 2015 verhoogt is in Kabul. Hij citeert hierbij uit het EASO-rapport waarop de bestreden beslissing steunt (Landeninformatie, stuk 15, nr. 21) en informatie van UNAMA. Hij haalt verder incidenten aan die beschreven worden in artikelen van BBC News, Aljazeera en The Independant (verzoekschrift, stukken 15-16 en 19). Hieruit blijkt dat er de laatste jaren herhaaldelijk aanslagen plaatsvonden, waarbij burgers volgens hem niet meer als "collateral damage" kunnen worden beschouwd. Hij verwijst naar arrest nr. 17045561 van de "Franse Court Nationale du droit d'asile" van 9 maart 2018 waaruit blijkt dat burgers uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend en naar een persbericht waaruit blijkt dat Finland het terugsturen van verzoekers om internationale bescherming naar Kabul heeft stopgezet (verzoekschrift, stukken 18 en 20).

Verzoeker haalt verder incidenten aan die beschreven worden in artikelen van Lemonde.fr, CNN, Aljazeera en The Independant (verzoekschrift, stukken 10-14). Hij verwijst tevens naar een rapport waarin wordt aangegeven dat 62% van de slachtoffers van de veiligheidsincidenten, zoals complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen, burgers zijn (verzoekschrift, stuk 9). Anders dan de bestreden beslissing stelt, vonden in 2017 elke maand meerdere bomaanslagen of andere gewelddadige incidenten plaats in Kabul, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoeker citeert hiervoor uit maandelijkse informatieoverzichten (januari 2017 tot mei 2017) van ecoi.net. Hieruit blijkt dat het geweld in Kabul zelfs indien het hoofdzakelijk doelgericht is van aard, voornamelijk burgerslachtoffers maakt.

Verzoeker heeft daarnaast ook uitgelegd dat de taliban zijn netwerk ook in Kabul heeft en er aanwezig is, waardoor hij in gevaar zou kunnen komen. Verschillende mensen in zijn district in Kabul werden reeds ontvoerd door de taliban. Hij benadrukt dan ook algemeen dat zijn persoonlijke omstandigheden hem niet toelaten om zich in Kabul te vestigen. Het is niet redelijk, zoals de commissaris-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en de UNHCR's "Principes directeurs sur la protection internationale n° 4" (verzoekschrift, stuk 7). Hij benadrukt andermaal dat hij geen netwerk in Kabul heeft en dat zelfs de aanwezigheid van een familiaal netwerk in Kabul niet voldoende bijstand vormt, gelet op de humanitaire situatie in Afghanistan. Uit het loutere feit dat iemand over een netwerk beschikt in een stad kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat hij er ook op ondersteuning kan rekenen. Hij verwijst nog naar BCHV's "Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure" (verzoekschrift, stuk 5) en UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" (verzoekschrift, stuk 8).

Hij betoogt dat de algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, in rekening moet worden gebracht bij de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief. Hij stelt dat er geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Verzoeker verwijst nog naar een rapport over de precare situatie wat de werkgelegenheid betreft voor Afghanen die terugkeren (verzoekschrift, stuk 6).

Tot slot meent verzoeker dat hij een bijkomend gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn 'verwestering', gelet op zijn jarenlange verblijf in het westen en het potentieel risico om als een spion te worden beschouwd. Hij steunt zich hiervoor op UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" en een arrest van de Raad (RvV 30 november 2017, nr. 196 024).

Verzoeker besluit hieruit dat de commissaris-generaal niet bewezen heeft dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- "*Kabul attack latest: 14 foreign nationals and four Afghans dead after Taliban assault on Intercontinental Hotel*", 21 januari 2018, The Independent (stuk 3);
- "*Kabul Sakhi shrine: 'Dozens dead' in New Year attack*", 21 maart 2018, BBC New (stuk 4);
- Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpcedure, CBAR-BCHV, Juni 2014 (stuk 5);
- International Labour Organisation (ILO), "*Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan*", 5 juni 2012 (stuk 6);
- UNHCR, « *Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* », 23 juli 2003 (stuk 7);
- UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 6 Augustus 2013 (stuk 8);
- *Afghanistan: "Sikkerhetssituasjonen i provinser Kabul"*, landinfo, 25 november 2016 (stuk 9);
- « *Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts* », 6 juni 2017, www.lemonde.fr (stuk 10);
- "*Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatic area in Afghanistan*", van edition.cnn.com, 1 juni 2017 (stuk 11);
- "*Attackers struck mosque packed with people attending, prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers*", 26 augustus 2017, www.aljazeera.com (stuk 12);
- "*31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban*", 25 juli 2017, edition.cnn.com (stuk 13);
- "*Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital*", 29 augustus 2017, www.independent.co.uk (stuk 14);
- "*Kabul suicide bomber kills 48 in tuition centre attack*", 15 augustus 2018, BBC News (stuk 15);
- "*Gunmen attack intelligence service centre in Kabul*", 16 augustus 2018, Aljazeera (stuk 16);
- "*Taliban announce spring offensive in Afghanistan*", 22 april 2015, Associated press (stuk 17);
- arrest nr. 17045561 van het Franse Cour Nationale du droit d'asile van 9 maart 2018 (stuk 18);
- "*Kabul suicide bomber kills dozens at gathering of clerics*", 20 november 2018, BBC News (stuk 19);
- "*Finnish immigration service stops deportations to Afghanistan*", 5 september 2018, Finland Today (stuk 20);
- "*ANA soldier among 4 killed in Logar attack*", 2 januari 2018, Pajhwok (stuk 21);
- "*Logar tribal elder gunned down in armed attack*", 28 september 2017, Pajhwok (stuk 22).

2.1.3. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 ter kennis.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een brief ter bevestiging van zijn werk bij het Afghaanse leger met Engelse vertaling;
- zijn niet-vertaalde taskara.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de vermeende vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Hij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan zijn identiteit en zijn regio van herkomst, herhaalt zijn verklaringen over zijn profiel en volhardt dat hij wel over een toereikende geografische en sociopolitieke kennis bezit over zijn regio van herkomst. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van soldaat bij het Afghaanse leger, gelet op het feit dat verzoeker (i) zijn eigen insignes en (ii) de insignes van zijn kapitein verkeerd weergeeft en dat hij (iii) geen overtuigend bewijs neerlegt dat zijn tewerkstelling kan staven en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij recent verbleven heeft in zijn regio van herkomst, gelet op het feit dat (i) de door hem neergelegde taskara zijn identiteit en verblijf niet kan staven en zijn verklaringen over (i) een talibanbasis in Zarghon Shar, (ii) de dood van ontmiñners en (iii) bekende personen in zijn regio van herkomst, (iv) de plaats waar hij zich bevond bij de presidentsverkiezingen van 2014, (v) zijn netwerk in Kabul en (vi) het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan vaag, lacunair en ongeloofwaardig zijn.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij de legerinsignes vijf jaar geleden instudeerde en dat hij zijn uniform niet droeg met alle insignes erop, geen afdoende verklaring biedt voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot zijn eigen insigne en dat van zijn kapitein. De Raad is immers van oordeel dat, indien verzoeker daadwerkelijk soldaat was in het Afghaanse leger, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat, hij gedetailleerde en correcte verklaringen kan afleggen over de voor hem relevante legerinsignes, *quod non*. Verzoekers verwijzingen naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn uniform gedurende zijn opleiding kan geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoeker er niet in slaagt zijn laatste legerinsigne en dat van zijn kapitein correct weer te geven. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker geen afdoende bewijs neerlegt om zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger te staven. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij geen tijd had om de foto op de achterkant van zijn badge weg te krabben klemt met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij hier gewoon niet aan gedacht heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8). Verder herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij zijn badge in de auto heeft laten vallen, doch hij gaat voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij die badge niet uit de auto zou hebben gegooid om het risico dat deze gevonden zou worden door de taliban te verminderen. Verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk nog over een bepaalde kennis beschikt van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn profiel als soldaat bij het Afghaanse leger niet aannemelijk maakt, temeer gezien verzoeker hiermee voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Dat u bepaalde zaken over de structuur van het ANA wel correct kunt weergeven, kan bovenstaande vaststellingen niet goed maken, gezien deze betrekking hebben om u persoonlijk en het bovendien niet onmogelijk is dat u bepaalde zaken heeft ingestudeerd.”*

De thans door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde bevestigingsbrief ter staving van zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger, kan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn profiel niet herstellen. De Raad merkt vooreerst op dat de brief vermeldt dat verzoeker na zijn opleiding werd tewerkgesteld bij het militair opleidingscentrum in Kabul, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij gestationeerd werd in een checkpoint in Jalrez in de provincie Maidan Wardak (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11). De Raad stelt dan ook vast dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing en bovendien manifest tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, temeer nu verzoeker geen verklaring aflegt waarom hij dit document nu pas kan voorleggen. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de authenticiteit van het door hem neergelegde document.

Verzoeker herhaalt verder in zijn verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn originele taskara niet kon neerleggen omdat deze zich bij het Afghaanse leger bevond, doch de Raad merkt op dat dit geen afdoende verklaring vormt voor het ontbreken van de originele versie van zijn

taskara, temeer nu uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde documenten blijkt dat zijn vader in de mogelijkheid was om contact op te nemen met zijn werkgever. Bovendien legt verzoeker thans in zijn aanvullende nota een taskara neer, doch de Raad merkt op dat deze niet overeenstemt met de door verzoeker neergelegde kopie van zijn taskara die zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 1). Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van deze neergelegde taskara's, zodat deze zijn identiteit en regio van herkomst niet kunnen staven.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij geen kennis heeft over een talibanbasis in Zarghon Shar en de dood van ontmijners in zijn regio van herkomst omdat er overal taliban zijn en dat hij niet werkte in zijn regio kan niet dienstig worden aanvaard, gezien hij hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat: *“Wat bijvoorbeeld frappant is, is dat u als opgeleide staff sergeant uit Logar niet eens weet dat de taliban in Zarghon Shar, een dorp door u nochtans gekend en volgens de kaart niet zo heel ver gelegen van Sorkh ab, een hele grote basis hadden van waaruit ze terroristische activiteiten planden. Ook de plaatselijke inwoners van Zarghon Shar gingen jarenlang gebukt onder de druk van de talibs waardoor tientalen families elders hun toevlucht zochten de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Dat u als participerende inwoner van een nabijgelegen dorp, gezien uw scholingsgraad en keuze voor het leger, nooit gehoord zou hebben van die basis van de taliban in Zarghon Shar, is zeer merkwaardig en ondermijnt uw bewering steeds in uw dorp te hebben verbleven met uitzondering van één jaar. U beweert zelf dat de taliban geen basis hebben (CGVS, p. 22). Ook vreemd is dat u niet op de hoogte bent van de dood van ontmijners in Logar (CGVS, p. 21), dit terwijl uzelf net ook zo vaak een beroep deed op ontmijners tijdens uw dienst voor het leger. Dat het u niet ter ore zou zijn gekomen dat er in uw eigen district vlak voor uw vertrek acht ontmijners zouden zijn doodgeschoten is vreemd.”*

Verzoekers verweer dat hij geen interesse had in politiek biedt bovendien geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot bekende personen in zijn district, gezien van verzoeker, die verklaarde tot één jaar voor zijn vertrek naar België in zijn regio van herkomst gewoond te hebben, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst, zoals bekende personen die eruit afkomstig zijn, temeer gelet op verzoekers scholing en zijn tewerkstelling bij het leger.

Verzoekers algemene verweer dat hij zich niet herinnert waar hij zich bevond tijdens de Afghaanse verkiezingen in 2014 doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat van verzoeker gelet op zijn profiel van soldaat bij het Afghaanse leger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij weet waar hij zich op dat moment bevond. Verzoekers herhaling van zijn verklaringen dat de dorpingen niet durfden te stemmen gaat bovendien voorbij aan de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn met de informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit blijkt dat er wel gestemd werd in verzoekers dorp (Landeninformatie, stuk 15, nr. 18).

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat uit verzoekers facebookprofiel en zijn verklaringen hierover blijkt dat hij geen zicht wenst te bieden op zijn netwerk aldaar. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij deze niet persoonlijk kent, doch dit betreft een louter blote bewering. Zijn verklaringen hierover worden bovendien verder ondermijnd door het door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde document waaruit blijkt dat hij gestationeerd was in het militaire opleidingscentrum te Kabul, waaruit kan blijken dat verzoeker moedwillig nalaat om klaarheid te scheppen over zijn banden met deze stad.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift verder dat hij zich de precieze datum van zijn vertrek uit Afghanistan niet meer herinnert. Dit ondermijnt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de periode van vertrek uit Afghanistan niet verenigbaar zijn met de verdere verklaringen die verzoeker aflegt over de duur van de periode waarin hij onderweg was naar België. Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker zich de exacte datum niet kan herinneren, dan kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zijn vertrek uit Afghanistan bij benadering in de tijd kan situeren, zoals hij ook verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13). Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt echter dat de periodes die verzoeker bij benadering heeft opgegeven geen coherent relaas opleveren.

Verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk accurate verklaringen over zijn regio en leefomgeving aflegt en dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hij over een gedegen geografische kennis beschikt van zijn regio, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst niet aannemelijk kan maken. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers geografische kennis louter zijn herkomst uit Logar kan staven, hetgeen op zich niet wordt betwist door de Raad in de huidige stand van het onderzoek, doch verzoeker kan hiermee niet aantonen dat hij de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in zijn regio van herkomst heeft verbleven.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst werd er vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde activiteiten voor het Afghaanse leger en aan uw recente verblijf in Sorkhab, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Dit laatste is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Zo geeft u aan er heel uw leven in uw dorp gewoond te hebben tot uw vertrek, met uitzondering van het jaar dat u in het leger actief was. U studeerde aan het lycee van uw dorp af aan de twaalfde graad en na uw afstuderen schreef u zich in 1391 (2013) in aan het Afghaanse leger om in Kabul opgeleid te worden tot staff sergeant (CGVS, p. 3, 5 & 7). Na de vier maand opleiding zou u ongeveer een jaar gestationeerd zijn geweest in Jalrez, provincie Maidan Wardak. U kwam echter een drietal keer terug huiswaarts op bezoek (CGVS, p. 9 & 11). Hoewel u een gedegen geografische kennis heeft en tevens ook onder meer weet dat de vroegere bekende commandant genaamd Kaka gedood werd (in 2011) mag van een perfect opgeleide jongeman die interesse heeft in het Afghaanse leger en dus in de ontwikkeling van zijn land worden verwacht dat hij kennis heeft van de recente gebeurtenissen in zijn regio en een kennis heeft van de hoogwaardigheidsbekleders die de laatste jaren voor zijn vertrek zijn provincie kleur hebben gegeven. Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS dient echter te worden vastgesteld dat u hier ruimschoots te kort in schiet. Dat u zagezegd als soldaat diende in een ander provincie kan geen verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis, gezien het slechts iets meer dan een jaar betreft en u ook nog huiswaarts keerde.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn vertrek uit zijn thuisland, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zoals aangehaald dienen er vooreerst vragen worden gesteld bij het door u aangemeten profiel van staff sergeant in het Afghaanse nationale leger. Zo is frappant dat u uw eigen insignes die op uw eigen uniform uw graad aangaven zo verkeerd weergeeft. U verklaart dat u als staff sergeant gekenmerkt werd met twee v's met een streep onder (CGVS, p. 9), terwijl objectieve informatie aantoont dat u vier v's op uw uniform gespeld moest hebben. Ook gevraagd naar de insigne van uw kapitein bent u foutief, gezien u aanhaalt dat deze twee sterren, de Afghaanse vlag en een streep als insigne had, terwijl een kapitein gekenmerkt wordt door twee sterren en twee strepen, zonder vlag. Geconfronteerd met uw foutief antwoord inzake uw eigen insigne zegt u dat het reeds vijf jaar geleden is en u wat geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 10). Doordat u nalaat uw geheugenproblemen met een medisch attest te staven, kan dan ook geen rekening worden gehouden met uw blote bewering. Het betreft hier ook uw eigen insigne, dat u een jaar lang op uw eigen uniform droeg. Verwacht mag worden dat deze toch wel in uw geheugen gegrift zou staan. Ook slaagt u er niet in uw dienstjaar te staven met een valabel document. Er kunnen namelijk heel wat vragen worden gesteld bij het document dat u hiervoor neerlegt, met name uw legerbadge. Zo valt op dat er heel wat gegevens op deze badge gewoonweg verwijderd werden, zoals onder meer de foto, toch een belangrijk gegeven om te controleren of deze badge van u is. Uw verklaring hiervoor is bovendien niet geloofwaardig. U beweert dat u deze zelf wegkrabde toen u geconfronteerd werd met een wegcontrole van de taliban. Daarna zou u de badge in het sigarettenbakje gedropt hebben en tegen de taliban een andere naam gezegd hebben, een die u zich, vreemd genoeg, niet meer kan herinneren (CGVS, p. 6).

Dat u toch het risico nam de kaart te bewaren in de wagen, wetende dat de kans erin bestond dat de taliban, ook al konden ze u misschien niet herkennen, u toch zouden linken aan deze kaart met alle gevolgen van dien, is niet plausibel.

Uw redenering wordt daarenboven volledig teniet gedaan doordat u frappant genoeg heeft nagelaten de tweede identificatiefoto op de achterkant van uw badge weg te krabben. Ook al is deze foto veel kleiner dan degene die is verwijderd en bent u er veel minder goed op herkenbaar, toch is het niet geloofwaardig dat u er gewoonweg niet aan gedacht had, deze foto ook te verwijderen, zoals u zelf beweert (CGVS, p. 8). Iedereen geconfronteerd met de situatie waarin u verkeerde zou namelijk gewoon de badge snel buiten hebben gegooid, door het autoraam. Dat u bepaalde zaken over de structuur van het ANA wel correct kunt weergeven, kan bovenstaande vaststellingen niet goed maken, gezien deze betrekking hebben om u persoonlijk en het bovendien niet onmogelijk is dat u bepaalde zaken heeft ingestudeerd.

Ook ter ondersteuning van uw identiteit legt u geen afdoende bewijzen neer. Uw taskara betreft namelijk slechts een kopie van een kopie (CGVS, p. 6). Vanzelfsprekend zijn hierdoor bepaalde identiteitsgegevens niet of amper leesbaar. Waarom uw vader niet de originele kopie van uw taskara kon opsturen mag een raadsel heten, gezien hij u wel uw originele bankkaart, originele legerkaart, originele brief van de taliban en originele brief van uw vader gericht aan het districtshuis kon opsturen. Hierdoor lijkt het alsof u ook betreffende uw taskara bepaalde identiteitsgegevens wenst achter te houden voor de Belgische asielinstantie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Ook deze informatie toont aan dat er weinig waarde kan worden gehecht aan uw legerbadge, taskara maar ook aan de andere door u neergelegde documenten, zoals uw bankkaart.

Naast de vragen betreffende de geloofwaardigheid van uw profiel en identiteit dient ook vastgesteld te worden dat u bepaalde informatie over uw eigen district ontbreekt waarvan toch mag worden verwacht dat een jongeman die heel zijn leven, met uitzondering van het jaar dat hij in dienst zou zijn geweest, er gewoond heeft en er tot de twaalfde graad school heeft gelopen deze zou weten (CGVS, p. 4).

Wat bijvoorbeeld frappant is, is dat u als opgeleide staff sergeant uit Logar niet eens weet dat de taliban in Zarghon Shar, een dorp door u nochtans gekend en volgens de kaart niet zo heel ver gelegen van Sorkh ab, een hele grote basis hadden van waaruit ze terroristische activiteiten planden. Ook de plaatselijke inwoners van Zarghon Shar gingen jarenlang gebukt onder de druk van de talibs waardoor tientalen families elders hun toevlucht zochten de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Dat u als participerende inwoner van een nabijgelegen dorp, gezien uw scholingsgraad en keuze voor het leger, nooit gehoord zou hebben van die basis van de taliban in Zarghon Shar, is zeer merkwaardig en ondermijnt uw bewering steeds in uw dorp te hebben verbleven met uitzondering van één jaar. U beweert zelf dat de taliban geen basis hebben (CGVS, p. 22). Ook vreemd is dat u niet op de hoogte bent van de dood van ontmijners in Logar (CGVS, p. 21), dit terwijl uzelf net ook zo vaak een beroep deed op ontmijners tijdens uw dienst voor het leger. Dat het u niet ter ore zou zijn gekomen dat er in uw eigen district vlak voor uw vertrek acht ontmijners zouden zijn doodgeschoten is vreemd.

Vervolgens schaadt uw gebrek aan kennis over de bekende mensen in Mohammad Agha het geloof in uw herkomst uit deze regio. Sayed Nazim Azemi, uw districtschef eind 2014, zegt u bijvoorbeeld helemaal niets (CGVS, p. 17). Ook Abdul Wakil Haqyar zegt u helemaal niets, terwijl deze persoon in 2014 de positie van politiechef van Mohammad Agha bekleedde (CGVS, p. 18). Over Nasir Ahmad Durrani, de minister van landbouw en ontwikkeling die afkomstig is uit het door u gekende en nabijgelegen Puli Kandahari, zegt u enkel dat u zijn naam hoorde, zonder meer. U kent hem niet en slaagt er dan ook niet in meer informatie over hem te geven (CGVS, p. 18). De naam van Mohammad Masoom Stanikzai linkt u dan weer aan die van burgemeester van Mohammad Agha (CGVS, p. 18), terwijl deze bekende uit uw district, die al enkele aanslagen op zijn leven overleefde, verbonden is aan het Afghaanse kabinet. Dat u deze twee laatste persoonlijkheden uit Mohammad Agha die het tot minister van Afghanistan hebben geschopt, totaal niet kent, is uiterst frappant. Saifullah Mujahid ziet u dan weer als de districtschef of politiechef, terwijl deze persoon gedurende vijf jaar de burgemeester van Mohammad Agha was voor hij in 2014 bij een aanval op zijn huis om het leven werd gebracht. Ook vreemd is dat u aangeeft Haji Haffar te herkennen op een aan u getoonde foto, terwijl u de voormalige districtchef Abdul Hameed Hamid en voormalig gouverneur Atiqullah Ludin er niet op herkent. Tot slot is het merkwaardig dat u te kennen geeft dat u de naam van Sabz Ali niet kent (CGVS, p. 18). Nochtans werd deze voormalige provinciecommandant van de ALP eind 2014 vermoord samen met zeven andere soldaten door zijn eigen neef, die een zelfmoordaanslag pleegde in het provinciaal politiebureau. Sabz Ali was zeven jaar lang de algemene commandant voor de lokale politie in uw provincie.

Dat u nog nooit van deze persoon zou hebben gehoord, is hoogst merkwaardig als opgeleide burger van Logar die een jaar lang actief zou zijn geweest als staff sergeant in de overheid.

Tot slot is het gewoonweg niet geloofwaardig dat u niet kunt zeggen waar u zich bevond bij de presidentsverkiezingen van 2014, waarvan de eerste ronde plaatsvond in april (CGVS, p. 20). U vertrok nochtans pas na het offerfeest, wat in 2014 plaatsvond op 29 juli, zegt u zelf (CGVS, p. 13). U twijfelt echter of u op de dienst was in Maidan Wardak of zich gewoon thuis bevond in Logar, wat vreemd is, gezien toch mag worden verwacht dat de soldaten van het ANA tijdens de verkiezingsdag zich in hoogste staat van concentratie zou hebben bevonden en bepaalde extra bevelen zouden hebben meegekregen van hun overste. Dat u echter niet weet waar u zich toen bevond, doet enerzijds opnieuw vragen doet rijzen of u daadwerkelijk actief was in het leger en anderzijds vragen doet rijzen bij uw verblijf in Mohammad Agha. Gevraagd waar de mensen heen konden gaan om te stemmen, haalt u vervolgens aan dat niemand stemde uit angst. De stembureau waren om die reden niet open (CGVS, p. 22). Zo werden er wel dozen naar de kliniek en de school van Pacha Qalaw gebracht zegt u, maar zonder brieven in, omdat men angst had dat er iets zou gebeuren (CGVS, p. 22). Op de vraag waar het dichtstbijzijnde stembureau zich bevond dat wel open was, antwoordt u ontwijkend maar wel veelzeggend dat de mensen gewaarschuwd waren en niemand durfde stemmen (CGVS, p. 22). Nochtans toont objectieve informatie aan dat er in de moskee van uw eigenste dorp Dara gestemd kon worden en ook effectief gestemd werd. Het is werkelijk frappant dat u daarvan niet op de hoogte bent, en daarbovenop zelfs beweert dat de mensen in uw regio niet konden gaan stemmen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha, Logar.

Deze vaststelling wordt nog verstrekt doordat een blik op uw Facebook duidelijk aantoont dat u banden heeft met mensen die afkomstig zijn uit de stad Kabul en er ook gevestigd zijn. Wanneer op enkele ervan wordt ingezoomd blijkt zelfs dat deze personen niet verbonden zijn aan het leger en u hen dus niet via deze weg zou kunnen kennen. Nochtans beweert u zelf dat u niemand kent in Kabul (CGVS, p. 23). U verwijst enkel naar uw dorpeling H.H. die in Kabul op een ministerie werkt maar waar u verder geen informatie over kunt geven (CGVS, p. 17 & 23). De vaststelling dat u geen duidelijk zicht wenst te geven op uw daadwerkelijke netwerk in Kabul, ondermijnt vanzelfsprekend uw algemene geloofwaardigheid inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Bovendien blijkt ook aan de hand van de briefomslag dat uw vader u uw documenten vanuit Kabul heeft opgestuurd (CGVS, p. 6).

Ook dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Zo haalt u aan dat u na het offerfeest, wat in 2014 plaatsvond op 29 juli, bent vertrokken (CGVS, p. 13). Net ervoor had u een kleine bedevaartstocht in Saoedi-Arabië ondernomen, in 2014 (CGVS, p. 13). U kwam aan in België op 25 januari 2015 (verklaring DVZ, d.d. 28/01/2016, vraag 37). Op basis van die verklaringen bent u dus maximum zes maand onderweg geweest tussen Mohammad Agha en België. Vreemd is dan ook dat u aangeeft dat u na uw vertrek uit Afghanistan vier tot vijf maand in Iran heeft verbleven om er te werken, er door de politie te zijn gearresteerd en naar de grens met Afghanistan te zijn teruggestuurd, waarna u nog eens zeven tot acht maand onderweg was naar België (CGVS, p. 13). Volgens die verklaringen zou u dus elf tot dertien maand onderweg moeten zijn geweest, waardoor u dus op basis van uw aankomst in België eind 2013 of begin 2014 uit Afghanistan moet zijn vertrokken. Vanzelfsprekend brengt deze anomalie een nieuwe smet op uw algemene geloofwaardigheid.

Over de andere door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken, dient opgemerkt te worden dat deze geen aanwijzingen bevatten over uw recent verblijf in Mohammad Agha. De verklaring van uw vader aan het districtshuis werd bovendien duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde brief van de taliban bijzonder relatief. Tekenend voor de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven is bovendien dat u de brief van de taliban waarin u bedreigd zou zijn en die dus de aanleiding gaf voor uw vlucht uit uw thuisland nog nooit heeft gelezen (CGVS, p. 16), hoewel u zelf geschoold bent. Het is frappant dat u zo weinig interesse toont in uw eigen vervolgingsproblemen. Uw verklaring dat u er niet zoveel aandacht aan heeft gegeven en u deze niet zo belangrijk vond omdat dergelijke problemen daar schering en inslag zijn, versterkt nog maar eens uw desinteresse. Het betreft hier namelijk de enige brief die u zou hebben ontvangen van de taliban. Verwacht mag worden dat u deze dan ook zeer aandachtig zou lezen zodoende de dreiging en de eventuele oplossingen te kunnen inschatten."

Gezien verzoeker zijn profiel als soldaat bij het Afghaanse leger noch zijn recente herkomst uit Sorkh ab, in het district Mohammed Agha in de provincie Logar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich omwille van zijn profiel in zijn regio van herkomst zouden hebben voorgehouden.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Logar (verzoekschrift, stukken 21-22) kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij is verwesterd, merkt de Raad op dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt.

De voorwaarden voor een toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet vervuld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul stad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul stad vestigt.

Zoals reeds hierboven aangetoond beschikt u over tal van kennissen en vrienden in de stad Kabul, waardoor mag worden geconcludeerd dat u er over een netwerk beschikt. Hieruit kan zelfs worden afgeleid dat u, gezien uw ongeloofwaardig verblijf in Mohammad Agha de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, zelf ook in Kabul woonachtig was. Daarnaast spreekt u beide landstalen (CGVS, p. 5) en bent u minstens tot de twaalfde graad naar school geweest. U beschikt dan ook over tal van vaardigheden die u op weg moeten kunnen helpen een duurzaam bestaan uit te bouwen in de hoofdstad. Tot slot beschikt u ook over de financiële middelen om u in Kabul te vestigen. U haalt zelf aan geen financiële problemen te hebben gehad in Afghanistan (CGVS, p. 15). Dat u over voldoende middelen beschikt, blijkt ook uit uw bedevaart naar Saoedi-Arabië. Zo heeft u net voor uw vlucht naar België, die 5.000 dollar kostte, 1.300 dollar betaald om een kleine bedevaart te doen in Mekka, net voor uw vertrek naar Europa. Gevraagd hoe uw familie op een jaar tijd zoveel geld bijeen kreeg, zegt u dat jullie landbouwgronden hebben die gewassen leveren, maar ook over een woud beschikken van waaruit om de drie jaar bomen worden verkocht aan 500.000 Afghani (ongeveer 6.600 dollar), en waar ook bomen instaan die bessen en andere oogsten leveren om verkocht te worden (CGVS, p. 15-16). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul stad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat men wel in Kabul kan wonen, maar dat als iemand eens op de lijst van de taliban staat, die persoon nergens veilig is (CGVS, p. 23).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul stad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar hij verwijst naar UNHCR's "Guidelines" van 2013 (verzoekschrift, stuk 18), merkt de Raad op dat deze werden opgeheven en thans de "Guidelines" van 30 augustus 2018 gelden, die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis werden gebracht. De Raad wijst er hierbij op dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 5-9 en 19) en de persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 3-4, 10-17, 20) zijn minder recent dan de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul en de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul is gesteund en ligt voor het overige in dezelfde lijn. Verzoeker weerlegt niet dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot Kabul, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat hij in Kabul niet over een netwerk beschikt, doch de Raad merkt op dat deze bewering wordt tegengesproken door zijn facebookprofiel en door het door hem in zijn aanvullende nota neergelegde document waaruit blijkt dat hij reeds in Kabul tewerkgesteld is geweest.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarna wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder gaat hij niet concreet in op de persoonlijke omstandigheden die hem zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP